

Arrest

nr. 204 351 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 mei 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 11 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan haar asielrelaas en aan haar voorgehouden profiel als alleenstaande vrouw. Verzoekster tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deed uiteindelijk afstand van haar vordering (RvV 3 september 2015, nr. X).

Inzake haar tweede asielaanvraag verklaarde verzoekster dat zij eerder de waarheid niet verteld heeft. Zij stelde dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag niet haar werkelijke naam heeft gebruikt en dat zij bijna dertig jaar als Afghaans staatsburger in de stad Mashad in Iran heeft gewoond. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster er niet in slaagde haar Afghaanse nationaliteit en haar verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk te maken. Verzoekster ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Haar derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 28 augustus 2017 niet in overweging genomen omdat zij geen elementen aanbracht die de geloofwaardigheid van haar Afghaanse nationaliteit en van haar verklaringen over haar verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling konden herstellen. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster vasthoudt aan haar verklaringen die zij sinds haar tweede asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat zij geen verblijfsvergunning heeft in Iran en dat Afghanen er slecht worden behandeld. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij ruzie heeft met haar man omdat zij hem in Iran heeft achtergelaten en stelt dat hij verklaarde dat zij niet meer behoefde terug te keren naar Iran.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster een document voor van het UNHCR waaruit moet blijken dat zij wel degelijk als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef.

3. Het (oude) artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters tweede en derde asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweringen inzake haar voorgehouden verblijf in Iran als Afghaans vluchteling en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar werkelijk land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het volharden in haar beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verweerder voegt bij zijn nota met toelichtingen het document COI Focus "IRAN. Opzoekingen in amayeshdatabank door UNHCR Teheran" van 10 november 2017 en verwijst hierbij naar het onderzoek waarbij er door het Commissariaat-generaal navraag werd gedaan bij het UNHCR over de attesten die zij afleveren over personen van (beweerde) Afghaanse origine die in het bezit zijn van een Amayeshkaart.

Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag heeft opgegeven in de Amayeshdatabank staat. Zoals in de verweernota verder wordt toegelicht, impliceert dit echter niet automatisch dat verzoeksters echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat het in casu gaat om een vervalsing waarbij verzoekster de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen. Verweerder verwijst hiervoor naar de bij de verweernota gevoegde COI Focus "AFGHANISTAN. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude" van 30 november 2017 en meer specifiek naar de volgende paragraaf: "Indien er vervalste Amayeshkaarten in omloop zijn, zullen deze eerder het werk zijn van mensensmokkelaars die tegen betaling een vervalste kaart aanbieden. Occasioneel zijn er berichten in de pers over vervalsingen van verblijfsvergunningen die worden ontdekt door de BAFIA. Zo werd in 2013 bijvoorbeeld een handel ontdekt in Iraanse paspoorten, visa voor Iran, verblijfsvergunningen en stempels. Deze werden in beslag genomen door de BAFIA." (p. 7). Hieruit blijkt duidelijk dat, hoewel vervalsingen van Amayeshkaarten minder courant zijn dan vervalsingen van andere documenten, er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat de kaart die werd neergelegd door verzoekster authentiek is. Verweerder noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de hare is. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoekster toebehoort; de kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar verblijf in Iran en haar profiel van Afghaanse vluchteling. In de mate verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat de dame op de foto duidelijk dezelfde is als verzoekster, wijst de Raad er op dat niet op objectieve wijze vastgesteld worden dat de persoon op de foto daadwerkelijk verzoekster betreft. Voorts dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en de gegevens die te vinden zijn op de Amayeshkaart in kwestie. Zo legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de oorsprong van de naam die zij opgaf bij haar eerste asielaanvraag. Wanneer het CGVS tijdens haar eerste asielaanvraag informeerde naar haar familienaam verklaarde verzoekster dat de naam van haar vader A. is. Geconfronteerd met de vaststelling dat zij de naam Re.(...) als familienaam opgaf bij haar asielaanvraag stelde zij dat deze naam door de smokkelaar verzonden werd en dat hij deze naam op

het paspoort gebruikte waarmee verzoekster naar België reisde (adm. doss. 1^e AA, gehoorverslag 16 januari 2013, p.4). Tijdens het gehoor voor het CGVS In het kader van haar tweede asielaanvraag verklaart verzoekster dan weer dat haar werkelijke naam Ra.(...) is. Aangaande de naam Re.(...) beweert zij ditmaal dat het de naam van haar echtgenoot betreft (adm. doss. 2^e AA, gehoorverslag 4 januari 2016, p.3), daarmee haar eerdere bewering tegensprekend dat de smokkelaar deze naam bedacht. Verzoekster verklaarde bovendien in al haar asielaanvragen in het district Behsud, provincie Wardak te zijn geboren, terwijl de Amayeshkaart in kwestie Mashad als geboorteplaats vermeldt. Verzoekster bleek ook niet op de hoogte te zijn van de geboortedatum die op de Amayeshkaart vermeld staat. Ook verklaarde zij samen met haar ouders van Afghanistan naar Mashad verhuisd te zijn en enkel in Mashad gewoond te hebben. Echter, de verblijfskaart toebehorend aan de persoon van wie verzoekster beweert dat hij haar vader is, werd uitgereikt in de stad Quchan in de provincie Khorasan. Verweerder merkt terecht op dat indien de identiteit van verzoekster werkelijk dezelfde is als die van de persoon op de Amayeshkaart, mag worden aangenomen dat verzoekster over dergelijke basiszaken correcte verklaringen kan afleggen. Waar verzoekster ter verklaring voor deze inconsistenties summier verwijst naar het feit dat zij ongeschoold is en lijdt aan psychische problemen, slaagt zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat psychische problemen en beperkte scholing haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de medische documenten vervat in het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvragen zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijsten van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen dat verzoekster tijdens de gehoren in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag onder meer in staat was om de presidenten van haar gastland in de correcte volgorde te benoemen, maar niet zou weten wat haar geboortedatum en –plaats is, is allerm minst ernstig te noemen en ondergraaft verder haar geloofwaardigheid.

Verzoekster gaat er met haar verweer overigens aan voorbij dat, behalve de hierboven reeds uiteen gezette argumenten, de commissaris-generaal in het kader van haar tweede asielaanvraag op basis van verschillende motieven besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid van haar vermeende profiel. Zo werd in de beslissing van 30 juni 2017 vastgesteld dat: (i) verzoekster die niets weet over de procedure om een verblijfskaart te bekomen, dit terwijl de door haar neergelegde kaarten (zowel die van zichzelf als die van haar moeder) recente verblijfskaarten zijn, over de vernieuwing van oudere kaarten alsook foutieve verklaringen aflegt over de kleur van de kaart van haar echtgenoot (ii) verzoeksters verklaringen dat zij met haar eigen ouders in het Farsi communiceert en niet in haar moedertaal (het Dari), (iii) verzoekster die onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanleiding van de migratie van haar familie van Afghanistan naar Iran, (iv) haar ongeloofwaardige verklaringen wat betreft haar huidig netwerk in Afghanistan en contacten met streekgenoten in Iran en (v) verzoeksters gebrekkige, vaak geheel ontbrekende kennis over Afgaanse gebruiken, haar beweerde streek van afkomst (Behsud) en over de recente Afgaanse geschiedenis. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moeten deze elementen als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Uit voorgaande overwegingen blijkt evenwel duidelijk dat het attest van het UNHCR geen ander licht vermag te werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende verzoeksters vermeende hoedanigheid van Afgaanse vluchteling in Iran.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht doordat hij aan UNHCR Iran niet gevraagd heeft ook de kaarten van de andere familieleden die reeds werden voorgelegd na te gaan, is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in

de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 4 mei 2018 alwaar verzoekster uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 maart 2018, voert verzoekster aan dat zij geregistreerd werd als Afghaans vluchteling in Iran. Zij stelt dat zij inderdaad aanvankelijk de waarheid niet heeft verteld maar dat zij nu wel documenten heeft ingediend, haar naam weliswaar anders is maar de overige gegevens kloppen (zoals de naam en geboortedatum van haar vader), het een elektronische kaart betreft met haar foto die werd onderzocht door UNHCR.

De zaak wordt voor voortzetting gesteld op 18 mei 2018 teneinde verzoekster in de mogelijkheid te stellen de originele vluchtelingenkaart voor te leggen ("Amayesh"). Verzoekster legt haar elektronische "Amayesh" voor en de tolk stelt ter terechtzitting dat deze geldig is tot 11/11/1394. Verzoekster stelt dat zij op de leeftijd van 2 à 3 jaar met haar familie uit Afghanistan is gevlucht en dat haar man en kinderen nog altijd in Iran verblijven. Aan verzoekster gevraagd wat haar vrees is ten aanzien van Iran, stelt zij dat zij als Afghaans vluchteling in Iran slachtoffer is van discriminatie ("gingen met ons om als dieren") en zij door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan zal gedeporteerd worden nu haar verblijfskaart verlopen is en zij deze niet verlengd heeft. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin in het verleden reeds werd gesteld dat het mogelijk is dat een Afghaans vluchteling niet veel weet over

Afghanistan aangezien hij bijna zijn hele leven in Iran leefde. Voorts wijst verzoekster erop dat het onderzoek door UNHCR zeer grondig en zorgvuldig werd gevoerd met de nodige waarborgen waarbij alle zaken werden gecontroleerd door verschillende databanken. Verzoekster stelt dat zij eigenlijk al bij haar eerste asielaanvraag meegedeeld heeft dat haar naam niet Rezahi is, dat haar vader A. heet, en dat zij 36 jaar is. Tot slot wijst verzoekster naar de verschillende andere stukken die zij heeft voorgelegd, waaronder een vaccinatiekaart van haar zoon en zij vraagt het voordeel van de twijfel toe te passen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 maart 2018 opgenomen grond. Verzoekster blijft in wezen vasthouden aan haar verklaringen dat zij als Afghaans vluchteling in Iran slecht behandeld werd en wijst op het grondig en zorgvuldig onderzoek dat UNHCR aan de hand van haar vluchtelingenkaart ("Amayesh") gevoerd heeft.

De Raad herneemt dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag heeft opgegeven, in de Amayeshdatabank staat. Zoals in de verweernota en in voornoemde beschikking werd toegelicht, impliceert dit echter niet automatisch dat verzoeksters echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat verzoekster de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen.

Verweerder noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd, de hare is.

Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoekster toebehoort. De kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar verblijf in Iran en haar profiel van Afghaanse vluchtelingen.

Voorts dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en de gegevens die te vinden zijn op de Amayeshkaart in kwestie. Zo legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de oorsprong van de naam die zij opgaf bij haar eerste verzoek tot internationale bescherming. Wanneer het CGVS tijdens haar eerste verzoek informeerde naar haar familienaam verklaarde verzoekster dat de naam van haar vader A. is. Geconfronteerd met de vaststelling dat zij de naam Rezahi als familienaam opgaf bij haar verzoek stelde zij dat deze naam door de smokkelaar verzonnen werd en dat hij deze naam op het paspoort gebruikte waarmee verzoekster naar België reisde (adm. doss. 1^e AA, gehoorverslag 16 januari 2013, p.4). Tijdens het gehoor voor het CGVS in het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming verklaart verzoekster dan weer dat haar werkelijke naam Rahimzadeh is. Aangaande de naam Rezahi beweert zij ditmaal dat het de naam van haar echtgenoot betreft (adm. doss. 2^e AA, gehoorverslag 4 januari 2016, p.3), daarmee haar eerdere bewering tegensprekend dat de smokkelaar deze naam bedacht. Verzoekster benadrukt dat de naam van haar vader A. is, maar in de naam van haar vader ('Mohammad Jan Ahmad' volgens haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ten tijde van haar eerste en tweede verzoek tot internationale bescherming), komt Rahimzadeh niet voor. Er is geen enkele reden en zeker geen verklaring waarom A. Rezahi ook zou gekend zijn onder een totaal andere naam Rahimzadeh. Daar wordt geen enkele verklaring voor gegeven.

Verzoekster verklaarde bovendien in al haar verzoeken om internationale bescherming in het district Behsud, provincie Wardak te zijn geboren en dat zij op de leeftijd van 2 à 3 jaar naar Iran kwam met haar ouders, terwijl de Amayeshkaart in kwestie Mashad als geboorteplaats vermeldt. Ook verklaarde zij samen met haar ouders van Afghanistan naar Mashad verhuisd te zijn en enkel in Mashad gewoond te hebben. Echter, de verblijfskaart toebehorend aan de persoon van wie verzoekster beweert dat hij haar vader is, werd uitgereikt in de stad Quchan in de provincie Khorasan. Verweerder merkt terecht op dat indien de identiteit van verzoekster werkelijk dezelfde is als die van de persoon op de Amayeshkaart, mag worden aangenomen dat verzoekster over dergelijke basiszaken correcte verklaringen kan afleggen.

Daarbij komt nog dat de geboortedatum vermeld op de vluchtelingenkaart niet overeenkomt met de geboortedatum die verzoekster bij haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft opgegeven. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ten tijde van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming, verklaarde zij dat dit valse geboortegegevens zijn die zij verzon. Hoewel verzoekster aanvankelijk beweert 36 jaar oud te zijn, verklaarde zij vervolgens haar echte

geboortedatum niet te kennen en verwijst zij naar de Iraanse verblijfsdocumenten ter bepaling van haar leeftijd (adm. doss. 2^e AA, gehoorverslag 4 januari 2016, p.5).

Verzoekster gaat er overigens aan voorbij dat, behalve de hierboven reeds uiteen gezette argumenten, de commissaris-generaal in het kader van haar eerste volgend verzoek tot internationale bescherming op basis van verschillende motieven besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid van haar vermeende profiel. Zo werd in de beslissing van 30 juni 2017 vastgesteld dat: (i) verzoekster niets weet over de procedure om een verblijfskaart te bekomen, dit terwijl de door haar neergelegde kaarten (zowel die van zichzelf als die van haar moeder) recente verblijfskaarten zijn, over de vernieuwing van oudere kaarten alsook foutieve verklaringen aflegt over de kleur van de kaart van haar echtgenoot (ii) verzoeksters met haar eigen ouders in het Farsi communiceert en niet in haar moedertaal (het Dari), (iii) verzoekster onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanleiding van de migratie van haar familie van Afghanistan naar Iran, (iv) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt wat betreft haar huidig netwerk in Afghanistan en contacten met streekgenoten in Iran en (v) verzoeksters gebrekkige, vaak geheel ontbrekende kennis over Afghaanse gebruiken, haar beweerde streek van afkomst (Behsud) en over de recente Afghaanse geschiedenis. Waar verzoekster ter terechtzitting verwijst naar de verschillende andere stukken die zij heeft voorgelegd, waaronder een vaccinatiekaart van haar zoon, verwijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal in het kader van haar eerste volgend verzoek gemotiveerd heeft: *"(...)Wat betreft de door u na het gehoor neergelegde Iraanse verblijfskaart op de naam die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hanteert en verblijfskaarten toebehorend aan de personen van wie u beweert dat zij uw vader en moeder zijn werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Aangaande de Iraanse verblijfskaarten die u na het gehoor neerlegt op de naam die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hanteert en de verblijfskaarten toebehorend aan de personen van wie u beweert dat zij uw gezinsleden zijn, de vaccinatiekaart die aan uw zoon zou toebehoren, uw schoolrapport en het schoolrapport dat aan uw zoon zou toebehoren dient vooreerst te worden opgemerkt dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Betreffende deze documenten moet eveneens worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Valse Iraanse documenten worden zowel in Iran als elders vervaardigd. In Iran blijkt het verder ook mogelijk om "echte" identiteits- reis- of gerechtelijke documenten te bekomen op een frauduleuze manier. Iraanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn of haar asielrelaas. Over de drie foto's die u neerlegt en waarover uw verklaart dat u hierop afgebeeld staat met uw gezinsleden in de omgeving van een begraafplaats en een schrijn nabij Mashad dient te worden gesteld dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat een foto slechts een momentopname betreft en allerminst als bewijs kunnen dienen voor een jarenlang verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. (...)*" Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moeten deze elementen als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Uit voorgaande overwegingen blijkt evenwel duidelijk dat het attest van het UNHCR geen ander licht vermag te werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende verzoeksters vermeende hoedanigheid van Afghaanse vluchteling in Iran. Het in origineel voorleggen van haar Iraanse vluchtelingenkaart vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS